

SOLDATEN IN DIENST VAN HET VERKEER.

Ter bevordering van den regelmatigen treinenloop werden verleden week op verschillende plaatsen in ons land soldaten gerequireerd om de sneeuw van de spoorbanen enz. te verwijderen. *(V.F.B.)*

DE WAAGPLEIN-KWESTIE TE ALKMAAR.

In aansluiting met de in een onzer vorige nummers gepubliceerde foto's betreffende de Waagplein-kwestie te Alkmaar, brengen wij hierboven nog een foto waarop de gebouwen tusschen de kruisjes, die bestemd zijn om gesloopt te worden, zijn weggetoucheerd. Deze foto geeft dus duidelijk den toestand weer, zooals deze worden zal als het voorstel B. & W. wordt aangenomen.

„Voor deze ééne gelegenheid zou ik nu eens willen, dat ze niet wonnen, Bill, al is het ook mijn club," gaf Collins ten antwoord met een beteekenisvollen blik naar Rosy. „Als zij niet winnen, win ik! Begrijp je, Bill?"

„Neen," zei Bill.

„Goed jongen, dat behoeft ook niet. Ik hoop dat ik het je straks duidelijk mag maken."

„Nog een half uur, Rosy," zei Dick zacht tot haar, toen Billy weer voor het venster stond. „Nog een half uur en ik ben misschien de gelukkigste kerel ter wereld. Ik had nooit gedacht dat ik zóó naar een nederlaag van de Royals zou verlangen, Rosy. Verlang jij er ook naar?"

„Ik verlang dat je je stil zult houden, Dick, anders geneest je arm nooit," antwoordde zij.

Er was nog geen kwartier verloopen of de electrische schel weerklonk en alle drie schrokken op. Rosy werd doodsbleek. Bill vloog naar de deur en kwam een oogenblik later terug met een telegram, geopend.

„Wat staat er . . . wie heeft dat geopend?" vroeg Rosy. „Ik," zei Bill trotsch. „'t Is van langen Davy aan mij. Voorlezen?"

„Jò, schiet toch op!" schreeuwde Collins.

„Royals verloren 3—1," las Billy plechtig.

Een oogenblik was er stilte.

„Dus?" vroeg Collins en zag naar Rosy. Ze schreide.

„Billy, wil je even in den tuin gaan?" vroeg Dick vriendelijk. „Ik heb met je zuster te spreken. — Dus?" herhaalde Dick en er was een verlangende klank in zijn stem.

„Je weet onze weddenschap, Dick," fluisterde ze, doch ze bleef op een kleinen afstand staan.

Hij maakte aanstalten uit zijn stoel te komen, doch verschrikt was ze in twee vlugge stappen bij hem en met zijn gezonden arm drukte hij haar vast tegen zich aan en zeide:

„Wat een geluk, liefste, dat ik mijn arm gebroken heb, of had je mij zonder die weddenschap ook genomen?"

„Ik geloof het wel, Dick," antwoordde ze, „maar we moesten er ons toch aan houden, nietwaar?" Op dat oogenblik kwam Bill naar binnen met een tweede telegram.

„Voor u, Mr. Collins," en met een hoogroode kleur overhandigde hij het.

„Dat zal wel hetzelfde zijn," zei Collins achteloos. „Eerst moet ik je wat vertellen, Billy. Hoe zou je 't vinden als ik je broer werd en met Rosy trouwde?"

„Leuk!" antwoordde Bill onmiddellijk. „Dan heeft lange Davy over zijn broer niets meer te vertellen tegen mij."

„Nu goed, Bill, daarom zullen we 't dan maar doen. Feliciteer ons maar, hoor, wij zijn geëngageerd, je zuster en ik."

Toen opende Dick het tweede telegram en las:

VOOR EN DOOR MILITAIREN.

Door manschappen van het IIe Bataljon 7e Regiment Infanterie, die zich tot een vereeniging georganiseerd hebben, worden ten bate van de militairen in verschillende plaatsen tooneelvoorstellingen gegeven, die een goed succes hebben. De foto van het clubje, — ook de „dames" zijn militairen — welke wij hierboven reproduceeren, werd genomen na de 50ste opvoering in Noord-Brabant van „Artisten-Revue. *(foto H. Schreuder.)*

„Gelukgewenscht. Royals gewonnen 3—1."

„O, Dick!" zei Rosy verschrikt. Ze maakte haar hand los uit de zijne. „Wat moeten we nu doen?"

„Bill, kom eens hier!" riep Collins streng. Billy naderde schuldbewust. — „Wie heeft dat telegram aan jou afgezonden?" — „Lange Davy", antwoordde hij.

„Wil ik je eens wat zeggen, Bill?" vroeg Collins. „Jij hebt aan dien Davy gevraagd om jou in ieder geval te telegrafeeren dat de Royals verloren hadden, onverschillig hoe de wedstrijd zou eindigen. Zeg me eens eerlijk, is 't waar of niet?"

„Jawel," zei Bill kortaf.

„Maar waarom heb je dat in 's hemelsnaam gevraagd?"

„Omdat lange Davy altijd zoo'n drukte heeft over zijn broer, die zoo goed speelt en omdat ik ook een broer wou hebben die nog beter speelde en . . . . eh . . . . omdat Rosy zelf ook wel wou . . . ."

Na die lange toespraak vond Billy het blijkbaar den aangewezen weg maar weer in den tuin te gaan.

„Is dat waar, Rosy, dat laatste wat hij zei?" vroeg Dick.

„Er is wel iets van aan Dick," zei ze, „maar we kunnen het nu toch niet doen? 't Is toch heelemaal niet zooals we hadden afgesproken?"

Toen riep Bill vanuit den tuin:

„Mr. Collins, daar komt lange Davy. Mag ik hem zeggen, dat u mijn broer wordt?"

„Geef jij maar antwoord, liefste," zei Dick tot Rosy. Toen trad ze voor het venster en knikte blij naar omlaag.

HUISVLIJTTENTOONSTELLING.

Door een aantal gemobiliseerden van de legergroep Leiden is een tentoonstelling georganiseerd van de in hun vrije uren vervaardigde huisvlijt-voorwerpen. De expositie werd Zaterdagavond, in tegenwoordigheid van vele belangstellenden, geopend. 1. Generaal Kleynhens, die bij de opening den opperbevelhebber vertegenwoordigde en 2. kapitein R. I. Leers, de hoofd-organisator der tentoonstelling.

DE MENSCHENHATER

JOB STEYNEN

„Hebt u nu nog iets noodig, mijnheer Aertsen?" vroeg op toegewijden toon de verpleegster, en boog zich vriendelijk over den ouden man, die klein en hulpeloos in den grooten ruststoel als een kind neerzat.

„Neen," antwoordde de oude man kort, afwijzend.

De verpleegster deed alsof ze zijn korzeligheid niet bemerkt had.

„Wilt u een kop thee?" vroeg ze lankmoedig.

„Ach neen," zei de oude kregel, en maakte een wild gebaar van ongeduld met de poovere schoudertjes.

„Ik ga u een kopje thee halen. U hebt nog geen thee gedronken na het eten. En dat is juist opwekkend, zoo goed voor u."

Met keerde ze zich om, en stapte luchtig en lief door de groote gezelschapszaal naar de gangdeur en verdween.

Een zonderlinge ontspanning kwam op het barsche gelaat van den bejaarden man, nu hij zich alleen voelde